

Но не стига само да ся чете Слово-то Божіе, то трѣбва и да ся тълкува. Слово-то Божіе нѣма такавъ таинственнѣх силѣх да дѣйствиува като не ся разбира. Нѣкои мислятъ че само-то прочитаніе на Свято-то Писаніе е угодно на Бога и колкото по много главы отъ него прочитатъ толкозь по угодни ставатъ на Бога, но апостолъ Павелъ ны учи че е по полезно и богоугодно да четемъ само единъ стихъ и да го разбирамы неже да четемъ цѣлы главы безъ да ги разбирамы. “Въ церквѣхъ прѣдпочитамъ да изговорѣхъ петъ думы съ умъ-тъ си, *за да наставѣхъ и други*, а не десеть тысящы думы съ языкъ незнаенъ.” (1 Кор. 14; 19). И пакъ. “Кога ся събирате, всякой отъ васъ псаломъ има, поученіе има, языкъ има, откровеніе има, тълкуваніе има; всичко да бива за назиданіе. Ако говори нѣкой языкъ незнаенъ, да говорятъ по двама, или най много по трима, и на редъ; а единъ да тълкува. Ако ли нѣма тълкователь, да мълчи въ церквѣхъ, и да говори въ себе си и Богу. (1 Кор. 14; 26—28). Исусъ казва въ притчѣхъ-тъ на сѣятель-тъ, че на всякого който слуша слово-то на царство-то и не го разумѣва, идува лукавый-тъ и грабнува посѣянно-то въ сѣрдце-то му. (Мат. 13; 19.) Отъ тѣзи думы Исусовы става явно че нѣма никаква полза само отъ прочитаніе-то на Слово-то Божіе ако го не разумѣвамы, и слѣдователно то трѣбва да ся тълкува. Человѣци-тъ трѣбва да разсѣждаватъ за Свято-то Писаніе, както разсѣждаватъ за други книги. Всякой знае че нѣма никаквѣх